

העותר: **יש דין - ארגון מתנדבים לזכויות אדם, ע"ר מס' 58-04426-22**
באמצעות עו"ד רוני פלי (מ"ר 69322) ו/או עו"ד ליאור צור ו/או
עו"ד פאדיה קוואסמי ו/או עו"ד ג'ומאנה שדאד כולם מטעם יש
דין – ארגון מתנדבים לזכויות אדם, רח' דוד חכמי 12, תל אביב-
יפו, טל': 054-2199808, דוא"ל: ronip@yesh-din.org

- נ ג ד -

- המשיבים: 1. מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית
2. משטרת ישראל – מחוז ש"י

באמצעות ב"כ מפרקליטות המדינה, משרד המשפטים, שדרות
וולפסון 2, קריית הממשלה ע"ש דוד בן-גוריון, ירושלים, ת"ד
49029, מיקוד 9149001, פקס': 02-6467011

תגובת העותרים לתגובה הקצרה מטעם המשיבים

על פי החלטת בית המשפט הנכבד מיום 6.11.2025, מוגשת בזאת תגובת העותרים לתגובה הקצרה
מטעם המשיבים:

1. עניינה של עתירה זו בדרישה לפרסום פרטי קשר בעברית ובערבית, של גורמים רלוונטיים וזמינים לטיפול בפניות דחופות, כבר לתקופת המסיק הנוכחית. בנוסף, התבקש המשיב 1 להגדיר גורם מטעמו אשר תפקידו וסמכותו הינם תכלול אירועים ומתן מענה לעניינים דחופים ולפגיעה בזכויות תושבים מוגנים בהם נדרש מענה מיידי, במשך כל ימות השנה ולא רק בעונת המסיק.
2. בעתירה פורטו פניות דחופות מסוגים שונים, אשר הגיעו אל העותר בעת האחרונה בכלל, ובתקופת המסיק בפרט, והמשותף להם הוא היעדר כתובת זמינה ויעילה לטיפול יעיל ומיידי בפגיעה בזכויותיהם, בשלומם ובקניינם של תושבים מוגנים.
3. העותרים טענו כי מאז שהפסיק המשיב 1 לטפל בפניות חירום המגיעות מאזרחים, המענה שמעמידים המשיבים לפניות חירום – מוקד 100 של המשטרה והמוקדן אשר מחזיק בקו הייעודי של המשל"ט – אינו נותן מענה מספק להלכה ולמעשה. הוא אינו נותן מענה מספק להלכה - משום שחלק ניכר מהפניות עוסקות באירועים אשר כלל אינם בסמכות המשטרה או שהמשטרה אינה יכולה לטפל בהם באופן מיידי. הוא גם אינו מספק למעשה משום שמוקד 100 אינו נגיש לטלפונים פלסטיניים והמוקדנים בו אינם דוברי ערבית, ובמקרים הבודדים בהם פונים ניסו לפנות אל הקו הייעודי שהוקצה לטלפונים פלסטיניים הם לא זכו למענה, ובמקרים בהם כן נענתה השיחה

למשטרה – עזרה לא הגיעה. בפועל, פלסטינים שמותקפים או מגורשים מאדמותיהם ע"י חיילים, או רואים שישראלים גונבים את יבולם מאדמתם אשר סגורה בפניהם בצו צבאי, פונים למת"ק הפלסטיני אשר פונה מיד למת"ק הישראלי אך גם זה לא מועיל. תושבים נוהגים לפנות לעזרה גם לארגוני זכויות אדם ולעורכי דין ישראלים, אך לאלה אין כל כתובת של גוף מתאים לטיפול במקרים הדורשים מענה מיידי.

4. התנערותו המוחלטת של המשיב 1 מחובתו לפעול כדי לתת מענה אפקטיבי, אינה הולמת את תפקידו המיוחד כרשות שלטונית לכל דבר ועניין ביחס לגדה המערבית, האמונה על צרכיהם הדחופים ושאינם דחופים של מיליוני תושבים מוגנים. היעדר גורם אשר **תפקידו ואחריותו** לקלוט מידע מהשטח ולטפל באירועים או בעיות אשר בגינן נפגעות זכויות יסוד של מוגנים, אשר תלויים בכל תחומי חייהם בממשל הצבאי, וצמצום אמצעי הקשר אליו עד לאיונם המלא, מהווים כשלעצמם הפרה של חובותיו כלפי התושבים המוגנים. כאשר אמצעי הקשר שמעמיד המשיב 1 אינם אפקטיביים כלל, ואינם מתאימים לפניות דחופות, פעילותו זו של המשיב 1 נגועה בפגם מנהלי של חוסר סבירות קיצונית. בנוסף, לנוכח הפער במענה כאשר נדרשת התערבות דחופה בעניינם של ישראלים בשטחים, מדיניות המשיבים נגועה גם באפליה חמורה. מי שאמון לפי הדין החל בשטח על שמירה על הסדר ועל הביטחון, אינו יכול לעצום את עיניו באשר למה שקורה לאוכלוסייה מסוג אחד, המונה מיליוני בני אדם, באזור שתחת ניהולו.

5. ביום 30.10.2025, הורה בית המשפט למשיבים להגיש תגובה קצרה לעתירה עד ליום 2.11.2025. לפי ההחלטה, המשיבים נתבקשו להתייחס לאמור בפסקאות 72-83 לעתירה, בין השאר על רקע פסקי הדין שניתנו בבג"ץ 8117/23 ובבג"ץ 8963/23. כמו כן, בהתחשב בכך שתקופת המסיק בעיצומה, הורה בית המשפט למשיבים להבהיר מהם הצעדים הננקטים בימים אלה בשטח לצורך שמירה על שלומם של תושבים מוגנים והבטחת יכולתם לעבד את אדמותיהם.

6. ביום 5.11.2025, לאחר שתי בקשות אורכה קצרות מועד, הגישו המשיבים תגובה מקדמית לעתירה. בראשית תגובתם פורסים המשיבים בהרחבה צעדים מערכתיים בהם הם נוקטים כדי להתמודד עם פשיעה לאומנית ומפרטים אודות תגבור כוחות; חידוד נהלים המחייבים חיילים לפעול ולא לעמוד מנגד באירועי אלימות; הדרכת כלל הכוחות לפני תעסוקה מבצעית בנושא אכיפת חוק ושמירה על הסדר הציבורי; פגישות הדרכה עם היועצים המשפטיים של פיקוד המרכז והחטיבות לצורך חידוד האחריות הפלילית והמבצעית וחתימה על צווים חדשים.

7. המשיבים גם פירטו בהרחבה את הצעדים אשר עשו כהכנה למסיק, אשר כוללים בין היתר: עבודת מטה והפקת לקחים משנה קודמת; הפצת "דפי מידע למפקדים" ו"חידוד הנחיות לגישה לאדמות חקלאיות", המדגישים כי יש לאפשר גישה חופשית לאדמות פרטיות ולהגן על החקלאים; הוצאת צווי סגירת שטחים ופרסום מפות GIS של אזורי המסיק; וקביעת פריסת ניידות וסיורים במוקדי חיכוך ותגבור כוח האדם במוקד 100 בשעות העומס.

8. נאמר כבר עתה שכל אלו צעדים ראויים וטוב שנעשו, אך אינם רלוונטיים לעתירה זו אשר עוסקת כאמור בחוסר האפקטיביות של מנגנון התקשורת אותו מעמידים המשיבים, בהיעדר אמצעים ליצירת קשר, ובחוסר המענה בעניינים בהם נדרש טיפול מיידי.

9. בהמשך, מתייחסים המשיבים לחלק מהאירועים המפורטים בעתירה כדוגמה להיעדר כתובת לפנייה. בתגובתם טוענים המשיבים כי רבים מהאירועים כלל אינם מוכרים להם, טענה המחזקת את טענות העותרים בדבר הקושי וחוסר הנגישות של אמצעי הקשר שמעמידים המשיבים. לבסוף מפרטים המשיבים אודות המנגנון של מוקד 100 והקו הייעודי, ומפרטים פחות אודות מנגנון לטיפול בענייני חירום אשר אינם בסמכות המשטרה. העותר יבקש להראות כי המנגנונים הללו אינם אפקטיביים, אינם שקופים, וכי הפיתרון שמציעים המשיבים אינו הולם את חובותיהם לפי הדין הבינלאומי.

תגובת העותר להתייחסות המשיבים לדוגמאות לפנייות אשר הובאו בעתירה

10. המשיבים טוענים כי רבים מהאירועים אינם מוכרים להם, גם כאלה אשר בהם פורטו ניסיונות ההתקשרות עם המשיבים. כך למשל, המשיבים טוענים כי אינם מכירים את האירועים המתוארים בסעיף 30(ב). זוהי טענה מטרידה. כפי שמצויין בעתירה, הח"מ פנתה בעצמה למת"קים בזמן אמת, וכאשר פנתה למת"ק החטיבתי נמסר לה כי האירוע מוכר ומטופל. בנוסף, חיילים נכחו באירוע, ועיכבו את כוחות ההצלה הפלסטינים. עניין זה מעיד על קצר חמור בתקשורת בין גורמי המשיב 1 למשיבה 2, ומעיד על הצורך הדחוף להעמיד גורם אשר תפקידו לתכלל אירועים כגון אלה, זאת משום שגם אם המשיב 1 אינו מוכן לפעול כדי לאכוף את החוק וטוען שאין זה מתפקידו, הרי מוסכם אפילו עליו שלכל הפחות עליו להזעיק את שוטרי המשיבה 2.

11. באשר לאירועים בסעיף 31, לגביהם נטען כי המשטרה אינה מכירה את האירועים, הרי שבאירוע שבו התרחשה גניבת זיתים בחלקה הסגורה בצו בתורמוסעיא כמתואר בסעיף (ב), מפורטים גם הניסיונות של הפונה ליצור קשר עם המשטרה. נזכיר, כי במוקד 100 הוא נענה כי המוקדנים לא מדברים ערבית. המוקדן מסר לו מספר טלפון סולורי – 052-4679684, ואמר שזה המספר לטיפול בפניות שלהם, אך לא היה בו מענה, והם שלחו אליו בהודעת וואטסאפ את המיקום ותיעוד של הגניבה (בעתירה אף הובא צילום מסך של ההודעות). המת"ק הפלסטיני מסר להם שגם הוא העביר את המידע וביקש כי יישלחו שוטרים.

12. גם בפניות בעניין גניבות הזיתים בתל רומיידה, המתוארות בסעיף 31(ד) מסר הפונה שהתקשר למוקד 100, אשר הבטיחו שיעבירו את הקריאה לסיירים. הסיירים לא הגיעו, ומהמענה עולה שהפניה כנראה אפילו לא תועדה.

13. גם הדוגמאות האחרות המובאות בעתירה ואינן מוכרות למשיבים, דווחו בזמן אמת למת"ק הפלסטיני, ודרכו מיד למת"ק הישראלי. לפי סעיף 49 לתגובת המשיבים "כלל הגורמים הרלוונטיים ממשטרת ישראל, המינהל האזרחי וכוחות הצבא הפועלים בשטח, עומדים בקשר בערוצי תקשורת מבוססים ומתעדכנים בזמן אמת ביחס לכל אירוע המתרחש באזור, המדווח לאחד מהגורמים באחד מצירי התקשורת שפורטו לעיל או כפי שעולה מהדיווחים בשטח בזמן

אמת". על כן, העובדה שהמשיבים אינם מכירים רבים מן האירועים המפורטים לבדה, מעידה על בעיה חמורה בעדכון, בתיאום ובהעברת המידע בין הגורמים השונים, וכי זו מחייבת פיתרון.

14. באשר לאירועים אשר המשיבים מכירים והטיפול בהם: בעניין האירוע 30(א) נטען כי למשטרה לקח רבע שעה להגיע למקום אך היא לא זיהתה עימות והאירוע נסגר. זוהי טענה מוזרה. מדובר באחד האירועים הקשים אשר זכו לחשיפה תקשורתית גדולה ביותר, הן בשל התיעוד המזעזע שחשף אלימות אכזרית במהלכו, והן בשל היקפו הרחב. הוא שודר בסרטונים שהופצו ברשתות חברתיות ע"י פעילים בזמן אמת והפכו ויראליים. נראים בהם עשרות מתנחלים רעולי פנים חמושים באלות, אשר תקפו מוסקים ופעילים שהיו עמם, הציתו כלי רכב, וגרמו לנזק רב, יש בהם תיעוד של פלסטינים ופעילים בורחים באימה. חיילים נכחו באירוע, ולא רק שלא עצרו את התוקפים, אלא שיבשו את התנועה והפריעו לעזרה להגיע. שוטרים שהגיעו למקום היו יכולים לברר עם תושבים וחקלאים, או לכל הפחות להבין מהחיילים את שארע ולאן רצו התוקפים.

15. באשר לאירועים בכפר מאלכ ובדיר ניד'אם (פסקה 38 (ב) לתגובת המשיבים), לטענת המשיבים לשני האירועים קדם "חיכוך" על אדמותיהם הפרטיות של המוסקים, ובשני האירועים האכיפה המתוארת היתה כלפי הפלסטינים ולא כלפי התוקפים. במקרה הראשון ככל הנראה סולקו המוסקים מאדמתם, ובשני אף נעשה שימוש באמצעים לפיזור הפגנות ונעצר פלסטיני. מתיאור המשיבים לא נמסר האם כלפי מי שפלטו לאדמות המוסקים כדי ליצור את מה שהם מכנים "חיכוך" נעשתה אכיפה כלשהי או נפתחה חקירה. בנוסף, המשיבים לא מסרו איך נודע להם אודות האירוע, לא ציינו כמה זמן לקח לכוח להגיע, והאם נעשה דבר כלשהו כדי להגן על המוסקים.

16. באשר לדיווח האירוע אשר מתואר בפסקה 30(ד) - גם כאן - לא נמסר כמה זמן לקח למשטרה להגיע ומי הזעיק אותה. וגם לא נמסרה כל התייחסות לניסיון הגירוש של תושבי הכפר ע"י החיילים, שנעצר רק בשל פניה ישירה של הח"מ לנציג יועמ"ש איו"ש ובזכות התערבותו הדחופה.

17. סעיף 38(ד) לתגובת המשיבים מתייחס לאירוע המתואר בסעיף 32(א) בעתירה - פניה של חקלאים אשר גורשו ע"י חיילים מאדמותיהם. כן מצורפת בנספח פניה בכתב של העותר בעניין זה. בתגובת המשיבים נמסר כי ביום האירוע נמסר אודות אירוע אחר, בו מתנחלים נכנסו לשטח פרטי והתקיים במקום מסיק לא חוקי, וכשהגיעה ניידת, "כלל המעורבים פוזרו מהמקום ונמסר למתלונן כי הוא יכול להגיש תלונה בתחנת המשטרה". זהו תיאור לא ברור של התמודדות המשטרה עם האירוע, אך לפי הכתוב המשטרה הגיעה לחלקה פרטית כאשר התרחשה בה גניבה של זיתים ע"י מתנחלים, ובמקום לעכב אותם או לעוצרם, או לכל הפחות לקחת תלונה במקום, האירוע הסתיים בכך ש"כלל המעורבים פוזרו". התגובה אינה מפרטת האם קורבן העבירה היה בין המעורבים שפוזרו לפני שנאמר לו שהוא יכול להגיש תלונה בתחנת המשטרה. היעדר האכיפה המתואר באירוע הזה מבהיר את מידת ההתנערות של המשיבים מחובותיהם הבסיסיות ביותר.

18. בהתייחסות לפנייה שמתוארת בסעיף 32 (א) לעתירה, אודות סילוק המוסקים, נמסר כי אין תיעוד לאירוע דומה אשר דווח לחטיבה. זוהי בדיוק טענת העותרים והסיבה להגשת העתירה. ניתן להניח, שדיווח כזה לא ימסר ע"י חיילים המגרשים מוסקים שלא כדין, והמשיב אינו מציע דרך בה

הקורבנות, או למצער באי כוחם, יוכלו הם לדווח על המקרה. למעשה, הדרך היחידה שמציע המשיב היא בפניה בכתב, כפי שאכן פנו נציגי העותר. בהקשר זה, לא ברורה טרוניית המשיבים בעניין היעדר התשתית הראייתית או התייעוד הוויזואלי. כאשר חיילים חמושים מגרשים מוסקים באיומים מעטים הפלסטינים שיעזו להוציא טלפונים ולתעד את האיומים, בעיקר כאשר אין נוכחות מגינה של פעילים ישראלים או זרים איתם. זה סיכון שלא ניתן לצפות מחקלאים שרק מבקשים למסוק את העצים שבאדמתם לקחת. למותר לציין שלו המשיב 1 היה מעמיד מוקד יעיל לפניות חירום, אשר פעיל גם מעבר לשעות העבודה, נציגי העותר היו פונים בזמן אמת ומוסרים את כל הפרטים הנדרשים וכך היה ניתן לברר את העניין מיידית ולאפשר את המסיק כדן.

תגובת העותר לעמדת המשיבים

19. המשיבים שבים על טענתם לפיה דרך המלך לדיווחים אודות אירועי חירום והפרות חוק היא בפניה למוקד 100 (אשר אינו זמין לבעלי סלולרי פלסטיני, ואשר חסרים בו מוקדנים דוברי ערבית) או לקו הייעודי החדש שבו, במקרים שהגיעו אל העותר נמסר לנציגיו שלא היה מענה.

20. עם זאת, הנתונים אותם מציגים המשיבים בתגובתם מלמדים יותר מכל כי מכשול אי הזמינות לטלפונים המחוברים לחברה סלולרית פלסטינית ומכשול השפה במוקד 100 אינם מכשולים קטנים. המשיבים אמנם הקצו קו טלפון ייעודי כדי לנסות לעקוף את החסמים הללו, אך לא פירוט האם ואיך הופץ מספר הטלפון שיעדה המשיבה 2 לפונים מטלפונים המחוברים מרשת פלסטינית. בהתחשב בזה שמספר הטלפון המדובר הופעל רק לאחרונה, ניתן להניח שעל מנת שניתן יהיה לבחון האם הקו הייעודי הזה מהווה פיתרון ולו חלקי, נדרשת הפצה יזומה ורחבת היקף שלו בקרב האוכלוסיה הפלסטינית, הכוללת הסבר מפורט באילו עניינים ניתן לפנות באמצעותו. מרבית הפונים אשר פנו לעותר 1 לא הכירו את המספר של הקו הייעודי. אם אכן הסתפקה המשיבה 2 בהקצאת קו טלפון אך לא עשתה כל מאמץ להפיצו, לא ברור איך לשיטת המשיבים אמורים התושבים המוגנים להכירו ולהשתמש בו. זאת, בפרט, בשל העובדה שלא מדובר במספר חירום קלאסי שניתן לזכור בקלות, כמו 100, אלא במספר שיש לשמור בזיכרון הטלפון, ולזכור להשתמש בו כשמתרחש אירוע מלחיץ של סכנת חיים.

21. ההנחה שמספר הטלפון היחיד אשר באמצעותו יכולים פלסטינים עם טלפונים המחוברים לרשת הפלסטינית להזעיק עזרה אינו מוכר לתושבים שזקוקים לו, מתחזקת נוכח העובדה כי בתדפיס השיחות אליו בחודש אוקטובר (נספח מ-6) מתועדות 53 שיחות בלבד, אשר 30 מתוכן ארכו פחות מדקה, מהן 17 פחות מ-20 שניות. בנוסף, המשיבים נמנעו מלפרט כמה מהרשומות בתדפיס המצורף מתועדות דיווחים על אירועים בזמן אמת, ומהם בכמה אירועים הוקפצה ניידת או כוחות אחרים בהתאם לצורך. פירוט כזה לא נמסר גם באשר לדיווחים אשר דווחו באמצעות מוקד 100.

22. בהמשך התגובה, (סעיף 48 לתגובת המשיבים) מתוארת גלגולה התיאורטי של תלונה במקרה בו הפונה מצליח לעבור את החסמים המפורטים לעיל. מהתיאור עולה שאחרי קבלת התלונה, מוקדני 100 או מוקדן הקו החדש מעבירים את האירועים שנתקבלו אצלם לחמ"ל בחטיבה הרלוונטית,

שם נערך בירור ראשוני מול הכוחות בשטח כדי לאסוף מידע ראשוני, ובסוף הבירור מוקפץ כוח צבאי לאירוע כדי לתת מענה ראשוני.

23. באשר להגעת ניידות המשטרה, מוסרים המשיבים שזו כפופה לאילוצים ביטחוניים שונים, ולעיתים לליווי צבאי. בתגובת המשיבים אמנם צויין כי ניתנה הנחיה כי על ניידות הסיור להגיע לאירוע בהקדם האפשרי, בעיקר באירועי אלימות, אך בין השורות ניתן להבין כי המגבלות הביטחוניות והאישורים הנדרשים אינם מאפשרים הגעה מיידית במקרים רבים. בנוסף, כמות ניידות הסיור בתחנות הרלוונטיות אמנם אינה מפורטת, אך גם בעניין זה ניתן להבין שכמות הניידות אינה מספיקה כדי שיוכלו להגיע לכל אירוע בו נדרשת אכיפת חוק כלפי ישראלים. המציאות בשטח הינה שניידות הסיור אינן מגיעות לרבים מהאירועים.

24. לבסוף, נמסר כי הצבא, המינהל האזרחי והמשטרה מתעדכנים בזמן אמת באשר לטיפול בכל אירוע המדווח לאחד מהגורמים באחד מצירי הדיווח או מהשטח, וזאת כדי לסגור מעגל ביחס לטיפול באירוע. אך כאמור, לו היה הדבר נכון, הודעת המת"ק הפלסטיני למת"ק הישראל בזמן אמת היתה לכל הפחות נרשמת אצל המשיבים. בהינתן חוסר ההיכרות של המשיבים עם הפניות אשר דווחו באמצעות המת"קים ניכר שהתקשורת אינה מיטבית (לכל הפחות), בניגוד למה שנטען בתגובה.

25. רק בסעיף 50 לתגובת המשיבים יש התייחסות לנושא העומד בבסיס העתירה, והוא היעדרם של אמצעים ליצירת קשר עם גורמי צבא. האמצעים המפורטים הם חמ"ל המינהל האזרחי והמת"קים הגזרתיים, תוך ציון כי הם אינם נותנים מענה לאירועי חירום אלא לאירועים "הנוגעים לתיאום וקישור ויוצא בזאת". המשיבים לא פירטו באילו עניינים יטפלו המת"קים. כפי שמפורט בעתירה, כאשר ביקשו נציגי העותר את עזרת המת"ק של המינהל האזרחי הובהר להם שאין למת"ק קשר עם החטיבות השונות ועם הכוחות בשטח. המענה גם לא מתייחס לעובדה שהמת"קים השונים סגורים לקהל ואין בהם מענה, וכי הם אינם מדברים עוד עם גורמים אזרחיים ישראלים (ובכלל זאת עם העותר).

26. מקוממת באופן מיוחד טענת המשיבים בעניין טיפול באירועי חירום אשר מעורבים בהם לובשי מדים, ולפיה את הטענות באשר להתנהלות החיילים בשטח יש לברר רק בדיעבד, במסגרת חקירה משטרתית או חקירת מצ"ח, "וממילא לא באמצעות מוקדן טלפוני נוסף". המשיבים, בראשית תגובתם, הרבו מילים באשר להערכויותיהם, לחידוד נהליהם, לכתיבת מכתבים למפקדים ולשומרים ולפרסום צווים. הם עשו זאת משום שתופעות של עמידה מנגד של חיילים כאשר ישראלים תוקפים פלסטינים, תופעות של גירוש מוסקים מאדמותיהם ללא צו, ואף יותר מכך של רבש"צים שעושים זאת, הן תופעות שכיחות. חובתם של חיילים להגן על פלסטינים מפני תקיפות אלימות נדונה פעם אחר פעם, כבר עשרות שנים, והמשיב לא מצליח להנחיל את החובה הזו בשטח.

27. אולם כאשר המשיב 1 אינו מוכן להעמיד אמצעי להתקשרות כדי שיוכל לטפל בזמן אמת כאשר מתרחש אירוע חירום, בין אם חייליו מעורבים בו ובין אם לאו, הרי שהוא מתנער מהאפשרות לדעת על התרחשות של אירועים, ובנוסף, שולח מסר לכוחות בשטח שזו אינה משימתו של הצבא.

בשולי הדברים נציין כי מתגובת המשיבים ניתן היה להבין שעמידה מנגד מהווה בעיניהם עבירה פלילית אשר ראוי לבררה במסגרת חקירת מצ"ח, אך לעותר לא זכור ולו מקרה אחד שנפתחה בו חקירת מצ"ח בגין עמידה מנגד – כך על פי ניסיונו ואף מנתונים הנמסרים לעותר ע"י המשיב 1 מדי שנה. גם באשר למעורבות אחרת של חיילים בפגיעה בפלסטינים, אשר פורטו בעתירה לא נמסר כל פירוט.

28. מענה זה מקומם גם בגלל שהמשיבים יודעים שבמקרים רבים מעורבים באירועים לובשי מדים, שהם עצמם מעידים שפעולותיהם אינן נעשות בזיקה לשירותם הצבאי. חוסר נכונותם לטפל בזמן אמת באלימות ובפגיעות אחרות של לובשי מדים או של אנשי ביטחון של התנחלויות, יוצר מצב שמי שלובש מדים יכול לעשות ככל העולה על רוחו בלי שניתן יהיה לעצור זאת.

29. נציין את שידוע למשיבים היטב אך חורג מגדרה של עתירה זו - שתלונות שמוגשות לפרקליט לעניינים מבצעיים במקרים כאלה אינן מטופלות מפני שלא היתה פעילות צבאית בעת האירוע או שלא נמצאה זיקה לשירות הצבאי, ואילו המשטרה אף היא אינה מטפלת בעבירות של חיילים במדים, וכך זוכים תושבי האזור אשר פוגעים בפלסטינים כאשר הם לובשים מדים לחסינות מלאה, בעוד קורבנות העבירה מטורטרים בין רשות אכיפה אחת לרשות אכיפה אחרת, כאשר כל אחת מהן מטילה את האחריות על השניה. אך כאמור, בעניין זה עומדת העותרת בקשר ארוך ומתמשך עם הפרקליטות הצבאית וממילא אין זה מעניינה של עתירה זו.

30. חובותיו של המשיב לשמור על שלומם של פלסטינים ולאפשר גישה לאדמות, מכילות את החובה לאפשר דיווח על הפרות כאלה מצד כוחותיו שלו בשטח. כאשר המשיב אינו מוכן לפקח על כוחותיו שלו, הוא מתנער מאחריותו על מעשיהם וכך גם מחובותיו כלפי התושבים המוגנים. זאת, בעיקר בשים לב לכך שמשימת ההגנה על תושבים המוגנים ומשימת השמירה על זכויותיהם אינה אינטואיטיבית (בלשון המעטה) עבור חיילים אשר רגילים לראות באוכלוסייה זו אוכלוסייה אויב. במצב הזה, שאינו זר למשיבים, החובה לאפשר דיווח על התנהלות הכוחות בשטח היא קריטית עבור ההגנה על התושבים המוגנים. החשיבות כמוכן גדולה אף יותר, כאשר החיילים הם מכיתות הגמ"ר וכיתות הביטחון של ההתנחלות, בשל מעורבותם במקרים רבים של אלימות כלפי פלסטינים ורכושם.

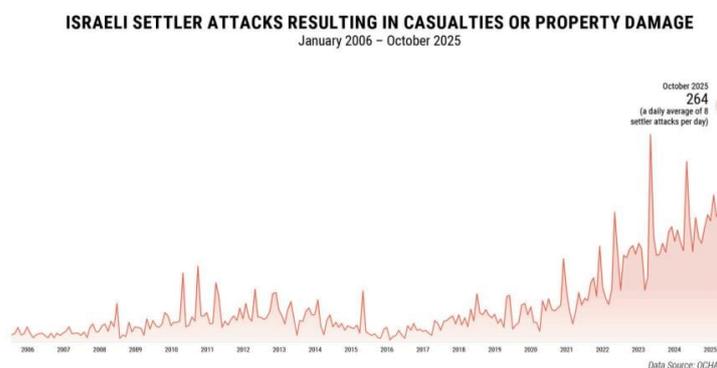
31. במסגרת טענותיהם של המשיבים בעניין כמות המשאבים המוגבלת אשר מגבילה את יכולתם להיענות לכל ההתראות והאיומים בשטח, הם אינם מציינים האם הם מתייחסים גם לאיומים הנוגעים לפגיעה בפלסטינים. ובעיקר בשל העובדה שבשנים האחרונות יש שינוי משמעותי הן בפריסה הגיאוגרפית הרחבה מאוד של האיומים הללו, אשר נובעים מריבוי מאחזי החווה שהוקמו באיזורים נרחבים, והן בחומרתן – בשל הציוד הרב שניתן לתושבי החוות הללו ע"י הממשלה.

32. המשיבים גם אינם נותנים את דעתם לשינוי שחל בשנים האחרונות באופיין של התקיפות – התופעה של עשרות תוקפים, רובם רעולי פנים, חלקם חמושים בנשק חם ואחרים באלות ובסכינים, אשר פושטים באופן מתואם ואלים על קהילה או על שכונה, או על קבוצת מוסקים, שורפים מכוניות ומבנים ולעיתים גם בתים על יושביהם, תוקפים בנשק קר ולעיתים גם בנשק חם,

זורעים הרס נרחב ברכוש, גונבים צאן ולעיתים קרובות אף פוגעים בבעלי החיים, מנפצים את שמשות המכוניות או פאנלים סולריים, מטילים אימה ובהלה במטרה לגרש ולהרחיק אזרחים. ממעקב שמנהל העותר אחר דיווחים על אירועים מעין אלה עולה שבעוד שבשנים 2021, 2022 תועדו אירועים בודדים של תקיפות מסוג זה, משנת 2023 - ובמקביל לחסימת אמצעי ההתקשרות למשיב 1 - חלה עליה משמעותית באירועים מהסוג האמור, ועשרות פשיטות ותקיפות המוניות מעין אלה מתועדות ומפורסמות כעניין שבשגרה. ולא רק היקפן, אלא גם חומרתן של התקיפות התגברה מאוד, ומספר המקרים בהם תקיפות כאלה הסתיימו במוות של תושבים מוגנים עלה בצורה ניכרת. המשיבים אינם מצליחים להתמודד עם איומים מעין אלה, וניכר שאינם לוקחים אותם בחשבון כאשר הם מתייחסים להיקף האיומים בשטח. אלה אירועים שטיפול בהם דורש תגובה מיידית של כוחות גדולים, ולא של ניידת משטרה שממתינה לליווי צבאי ומצליחה להגיע רק אחרי שהנוק הגדול כבר נעשה.

33. ביום 6.11.2025, פרסם משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים דוח, לפיו בחודש אוקטובר 2025 נרשם שיא בכמות אירועי האלימות של מתנחלים כלפי פלסטינים ורכושם מאז החל המשרד לתעד את האירועים הללו, בינואר 2006. לפי נתוני האו"ם, בחודש אוקטובר תועדו 264 מקרים של אלימות מתנחלים. מספר זה הינו כפול מכמות האירועים שתועדו בידי המשיבים בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2025, עפ"י תגובתם. הפער הזה עומד בהלימה עם אחוז היכרותם של המשיבים עם האירועים שפורטו בעתירה.

להלן הגרף המציין את העלייה בכמות האירועים, כפי שמופיע בדוח האו"ם:

דוח משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטריים מצורף ומסומן **נספח ע/15**

34. מעבר לחובת המשיבים להבטיח את שלומם וביטחונם של התושבים המוגנים, מוטלת עליהם גם החובה להבטיח את קניינם ואת יכולתם להתקיים בכבוד ולהתפרנס. נראה שהמשיבים גם אינם נותנים די משקל לחשיבות הכלכלית של קיום המסיק, ובשנה זו באופן מיוחד. מזה יותר משנתיים שעל הגדה המערבית מוטל סגר מלא, ועשרות אלפים שהתפרנסו מעבודה בישראל איבדו את עבודתם באחת. בנוסף, הדרכים והכבישים בגדה רצופים מחסומים וסגירות, ומי שעובד מחוץ למקום מגוריו איבד ימי עבודה רבים בשל הדרכים החסומות. על כך יש להוסיף את הקריסה

הכלכלית של הרשות הפלסטינית, אשר אינה מצליחה לשלם את השכר של עובדיה (ראו למשל נורית יוחנן, [הרשות הפלסטינית על סף קריסה](#), [זמן ישראל](#) (15.9.2025)¹, וכן עינב חלבי, [עיד אל-פיטר חל היום: המשבר הכלכלי ברשות הפלסטינית מחרף](#), [YNET](#) (30.3.2025)². בנוסף לאלה, מאז תחילת המלחמה רוב החקלאים לא הצליחו לקיים את המסיק. כאשר נמנע המסיק זו השנה השלישית, או שהיבול נגנב ע"י מתנחלים (הגם שהוא דל בשל החורף השחון), הפגיעה הכלכלית שנגרמת למשפחה עשויה להיות מכה אנושה ממש. לכן, כאשר לא ניתן לדווח על אירועי גניבות בעת התרחשותם והם אינם מטופלים מיידית, או כאשר נמנעת הגישה לאדמות שלא כדין, המשיבים גם חוטאים לחובתם לשמור על קניינם של המוגנים ולמנוע פגיעה בו, וגם פוגעים פגיעה אנושה בזכותם של המוגנים לחיים בכבוד.

35. עם קבלת תגובת המשיבים, ביקש העותר לברר האם פניות למוקד 100 אכן אפקטיביות כפי שטוענים המשיבים (וזאת מבלי לשכוח את החסמים שעומדים בפני פלסטינים שמנסים להזעיק עזרה). לצורך כך פנתה ב"כ העותר לפעילים של ארגון "קול רבני לזכויות אדם", אשר מלווים משך שנים ארוכות חקלאים בתקופת המסיק. בשל הזמן הקצר בניתן לתגובה, הספיקה נציגת העותר לגבות שני תצהירים אודות שני אירועים מהם עולה שגם בשני המקרים בהם הפניה למשטרה נעשתה מטלפון המחובר לחברה סלולרית ישראלית, והפונים היו ישראלים דוברם עברית, המשטרה לא הגיעה לשטח.

א. ביום 17.10.25 הגיעו פעילים של 'קול רבני לזכויות אדם' לכפר סילוואד שבאזור רמאללה, כדי למסוק באדמות של תושבים הפלסטינים אשר מפחדים להגיע לאדמותיהם בשל אלימות המתנחלים ממאחז סמוך. אחרי שמסקו כשעה וחצי, הגיעו כ-15 מתנחלים מכיוון מאחז חווה המכונה 'חוות זגורי' ומאחז בלתי חוקי נוסף שקשור אליה. המתנחלים יידו אבנים, שברו כלי עבודה, ירקו, קיללו ותקפו את הפעילים המוסקים. מיד עם הגעת המתנחלים, התקשר אנטון גודמן למשטרה, ובהמשך האירוע התקשר עוד כמה פעמים, ואף איפשר למשטרה לאכזר את הטלפון שלו, אך המשטרה לא הגיעה לאורך כל האירוע.

אמנם כוח צבאי הגיע למקום מהר יחסית, אך החיילים עמדו במקום משך כשעתיים בלא לעשות דבר. החיילים אף אמרו לפעילים שהם לא יכולים לעשות דבר לגבי התקיפה מכיוון שהם לא המשטרה.

תצהירו של אנטון גוטמן מצורף ומסומן כנספח ע/16

ב. ביום 4.11.2025, נסעו כ-40 מתנדבים, רבנים אמריקאים, רבנים ומתנדבים מ"קול רבני לזכויות אדם" ותושבים מהכפר דיר איסתיא, למסוק זיתים בכרם של אחד מתושבי הכפר. בשלב מסויים הופיע מעליהם רחפן, השייך ככל הנראה לביטחון של ההתנחלות. הרחפן הסתובב כשעה מעל ראשי המוסקים, עוקב אחריהם לכל מקום. בזמן שהמוסקים אכלו ארוחת בוקר מפעילי הרחפן התחילו להשתמש בו לתקיפה. הרחפן התקרב תוך שהוא

¹ ניתן למצוא את הכתבה בקישור: <https://www.zman.co.il/624763/popup>
² ניתן למצוא את הכתבה בקישור: <https://www.ynet.co.il/economy/article/rk9vtpl6yl>

מפחיד ומטריד את הנוכחים. הרחפן צלל כל פעם על מישהו אחר ורדף אחרי מי שניסה להתרחק.

בשעה 11:40 התקשרה הרבה רותי בידץ למת"ק של המינהל האזרחי, וכשסיפרה על הרחפן המאיים שיש מעליהם, נאמר לה שאין להם מה לעשות עם זה ושעליה להתקשר למשטרה. ב-11:41, התקשרה בידץ למוקד 100 והתלוננה על תקיפות הרחפן. המוקדנית ניסתה להבין מה זו התקפה של רחפן, ובידץ ניסתה לתאר, ואז רחפן התקרב אליה והמוקדנית ששמעה את הרעש ביקשה אישור לאכן את הטלפון. בידץ הסכימה כמובן, והמוקדנית הבטיחה לשלוח ניידת.

תקיפות הרחפן המשיכו – עד שהתנגש בעצמה בידה של אחת הפעילות. הפעילה נחתכה חתכים עמוקים, והרחפן נפל שבור כנף על הרצפה. בשעה 11:45 התקשרה בידץ שוב למוקד 100, ועדכנה שעכשיו כבר יש פצועה והרחפן נפל. שוב הבטיחו ניידת. המוקדנית גם שלחה קישור לוואטסאפ וביקשה תמונה של הפציעה וסרטונים.

אחרי שהרחפן נפל הגיחו בין העצים שני חיילים. אחד מהם דרש מהמוסקים שיתנו לו את הרחפן, ואמר שהוא רבש"ץ של ההתנחלות רבבה. הוא התקרב באגרסיביות כדי להגיע לרחפן. שני פעילים הלכו לקראתו וניסו לעצור אותו, ולהגיד לו שהוא לא יכול לקחת את הרחפן לפני שהמשטרה מגיעה. בתגובה, הרים החייל השני את הרובה וכיוון אל הפעילים לגובה החזה, כאשר אצבעו מונחת על ההדק. תחת ההלם שנוצר, מיהר הראשון ולקח את הרחפן, ואז הסתובב ללכת. בעודו נסוג הוא הסתובב אל הפעילים וירה ירייה באוויר מעל לראשם. שני החיילים הלכו ולקחו איתם את רחפן התקיפה של רבש"ץ ההתנחלות רבבה.

הפעילים שלחו עוד תיעוד למספר הטלפון של המשטרה אך לא שמעו מהם עוד. ניידת לא הגיעה ושוטרים לא יצרו קשר עם הפעילים בשטח.

תצהירה של הרבה רותי בידץ מצורף ומסומן כנספח ע/17

36. מהעדויות שלעיל עולה, שגם כאשר הפונים הם פעילים ישראלים שבפניהם אין חסמים טכניים או שפתיים, פנייה למוקד 100 אינה מועילה. בנוסף, כל עוד המשיב 1 ממשיך לדבוק בעמדה לפיה הוא אינו נושא באחריות לאכיפת החוק, אלא משמש רק מעטפת, אין זה מפתיע שחיילים שמגיעים לשטח אינם עושים דבר "כי הם אינם משטרה". מהאירוע השני עולה שכאשר חיילים לובשי מדיום תוקפים מוסקים בעצמם, באמצעות רחפן צבאי ואף יורים לכיוונם בנשק צבאי, אין למותקפים אפשרות להזעיק עזרה. למרבה הפליאה, לפי תגובת המשיבים מצב דברים זה מניח את דעתם.

37. המשיבים טוענים שערוצי התקשורת הקיימים כיום הם "זמינים, נגישים ומקצועיים" וכי פניה באמצעותם יכולה להביא לטיפול מיטבי באירוע. בניגוד לתיאור שנמסר בתגובת המשיבים, המציג מערכת המתפקדת באופן מיטבי, עם טכנולוגיה ברמה גבוהה ושיתוף פעולה מלא בין כלל הגורמים הרלוונטיים, החוויה של מי שנזקק לכוחות ההצלה, אינה מזכירה תמיד את היעילות והנגישות הנטענת בתגובת המשיבים.

38. המשיבים מתעלמים מכך שבמשך שנים ארוכות כאשר פלסטינים זקוקים לסיוע מיידי או טיפול דחוף הם מתקשרים למת"קים הפלסטינים. שם, עונה להם אדם אשר מבין את שפתם, מכיר את השטח עליו מדובר, אינו רואה בהם אויב והכי חשוב – שמתפקידו לסייע מול שלטונות הכיבוש. אך זו תקופה ארוכה שפניות דחופות אשר מועברות באמצעות המת"קים הפלסטינים אינן מטופלות. המשיבים מתנים, כך נראה, את השמירה על שלומם של התושבים המוגנים בכך שיפנו למשטרה אשר, כמפורט בהרחבה לעיל, לרוב אינה נגישה להם ואף אינה מגיעה כאשר כן מצליחים לפנות אליה.

39. אך גם לו כל המכשולים הטכניים אשר עומדים בפני מי שרוצה לפנות למשטרה היו מוסרים, ולכל הפלסטינים היה טלפון סלולרי המחובר למפעיל ישראלי, והשפה העברית היתה שגורה בפי כולם ברמה טובה דיה כדי לפנות למוקד החירום, קשה לשנות הרגלים של שנים ארוכות של אוכלוסייה שלמה, בעיקר כאשר ההרגלים הללו הינם תוצאה של שנים על שנים של אזלת יד מתמשכת של המשיבים באכיפת חוק על ישראלים. ובמיוחד כאשר ניסיונות לפנות כך אינם מטופלים ביעילות.

40. כאשר המת"קים אינם מצליחים לסייע, פלסטינים רבים פונים לארגונים ישראלים לעזרה, מתוך תקווה שעובדת היותם ישראלים מעניקה גישה נוחה יותר לגורמי האכיפה. במקרים כאלה, צמצום אמצעי הקשר למוקד 100 בלבד, יוצר מצב שעורכי דין ועובדי ארגונים אינם יכולים לסייע לפונה. זאת בשל הטכנולוגיה המנתבת שיחות לפי מיקום הפונה ודרישת המוקדנים שהפונה יהיה בשטח.

41. אם כך, צמצום אמצעי הקשר לפניות באמצעות מוקד 100 או הקו הייעודי בלבד, אינו אפקטיבי גם בשל העובדה שהם פשוט אינם תואמים למציאות בשטח. יעידו על כך מיעוט הפניות לקו הייעודי, וריבוי האירועים אשר למרות שדווחו, אינם מוכרים למשיבים. יעידו על כך גם העדויות החוזרות על אי הגעת המשטרה לאירוע ועל חוסר המעש של כוחות הצבא במהלך האירועים.

42. ולבסוף, המשיבים טוענים כי העותרים לא העמידו תשתית עובדתית לצורך בקיומו של גורם אשר תפקידו וסמכותו הוא מתן מענה לעניינים דחופים. המשיבים אינם מתייחסים לכך **שהיה גורם** כזה, וכי הם ביטלו אותו, **והותירו את האפשרות לפנות לחמ"לים**, ואז חסמו גם אותה באחת, ללא הנמקה ומבלי שהעמידו אלטרנטיבה אפקטיבית. וכי מאז שעשו כן, האלימות כלפי פלסטינים גואה, המסיק אינו מתקיים כמעט וקהילות רבות נאלצות לפנות לבית המשפט הנכבד, כדי שיורה למשיבים לפעול כדי להגן על שלומם וכדי למנוע את העברתם הכפויה בידי פורעי חוק אלימים. (ראו למשל בג"ץ 8117/23 **נואג'עה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית** (29.7.2024); בג"ץ 8963/23 **מחמד כעאבנה נ' שר הביטחון** (3.2.2025); בג"ץ 8242/23 **מחמוד חוסין גבר חמאמדה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית** (17.12.2023); בג"ץ 10151-07-25 **מליחאת נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית** (ההליך עוד תלוי ועומד בפני בית המשפט הנכבד))

43. המשיב 1 ביצע שינוי דרמטי באופן פעילותו, תוך התעלמות מכך שכל החלטה של רשות מינהלית, ובכלל זה שינוי דרכי פעולתה או מדיניותה, חייבת להתבסס על **תשתית עובדתית וראייתית הולמת**. תשתית זו כוללת איסוף יזום, מקיף, שיטתי ויסודי של נתונים רלוונטיים, בחינתם

ועיבודם (יואב דותן **ביקורת שיפוטית על שיקול דעת מינהלי כרך ב** | (2023) פרק 36 סבירות הליכית).

44. כאשר רשות ציבורית משנה את מדיניותה, עליה להציג טעמים ענייניים שיצדיקו את השינוי. כפי שנקבע בבג"ץ 8297/15 **אבנר הררי נ' שירות בתי הסוהר** (18.8.2019):

"ככלל, רשות מינהלית רשאית, ולעיתים אף מחויבת, לשנות את מדיניותה, אולם, שינוי מדיניות זה כפוף לכללי המשפט המינהלי החלים על כל החלטה מינהלית אחרת, ועל כן עליו להיעשות על יסוד שיקולים ענייניים, ללא הפליה, ולעמוד בדרישות של סבירות ומידתיות [...]. אדרבה: סטייה ממדיניות נהגת טעונה הקפדה מיוחדת על הליך תקין, וכן על קיומם של טעמים ענייניים שיצדיקו את השינוי [...]. בעניין זה אני וחברי השופט מינץ חלוקים. אני מסכימה עמו שלא תמיד יש להכביד במעמסה של בדיקות פורמליות. אולם, כאשר מדובר בנושא כה משמעותי ובשינוי כה חד במדיניות – ההקפדה אמורה להיות רבה במיוחד..."

45. כמפורט לעיל, המשיבים בתגובתם לא הביאו טעמים ראויים לשינוי במדיניותם, ולא הציגו נתונים לפיהם חל שיפור בהתמודדות שלהם עם פגיעות חוזרות ונשנות בשלומם של התושבים המוגנים, בקניינם ובזכויותיהם בתקופת המסיק ובכלל. נהפוך הוא, הנתונים מלמדים על התגברות הפגיעות ואזלת היד בהתמודדות עמן. על כן, בית המשפט הנכבד יתבקש ליתן צו על תנאי כמבוקש ולדון בעתירה בהקדם האפשרי.

46. העובדות המפורטות בתגובה זו נתמכות בתצהירה של מנהלת יש דין, זיו שטהל.

9 בנובמבר 2025

רוני פלי, עו"ד

ב"כ העותר

A Palestinian farmer next to an olive tree cut by Israeli settlers in Jinsafut, in the northern West Bank. Photo by OCHA

Humanitarian Situation Update #337 | West Bank

06 Nov 2025

The Humanitarian Situation Updates on the Gaza Strip and on the West Bank are both issued every Wednesday/Thursday. The Gaza Humanitarian Response Update is issued every other Wednesday. The next Humanitarian Situation Update on the West Bank will be published on 12 or 13 November.

Key Highlights

- October 2025 recorded the highest monthly number of Israeli settler attacks since OCHA began documenting such incidents in 2006, with more than 260 attacks resulting in casualties, property damage or both – an average of eight incidents per day.
- Settler violence during this olive harvest season has reached the highest level recorded in recent years, with about 150 attacks documented so far, resulting in the injury of more than 140 Palestinians and the vandalism of over 4,200 trees and saplings across 77 villages.
- The UN Emergency Relief Coordinator called for the protection of Palestinians in the West Bank amid the rise in attacks by Israeli settlers on Palestinians and their property.
- One in every five Palestinians killed by Israeli forces so far in 2025 across the West Bank, including East Jerusalem, was a child.
- Israeli authorities issued 14 demolition or stop-work orders against approximately one third of structures in Umm al Kheir Bedouin community in the southern Hebron governorate, placing about 70 people, including 30 children, at risk of displacement.

Humanitarian Developments

- Between 28 October and 3 November, six Palestinians were killed across the West Bank: five, including two children, by Israeli forces, and one by an Israeli settler. In addition, one Palestinian died in an Israeli prison. In total, since January 2025, 42 Palestinian children have been killed by Israeli forces, or one in every five Palestinians killed by Israeli forces in the West Bank so far this year. Below are details of the incidents that resulted in fatalities during the period:
 - On 28 October, three Palestinians were killed and had their bodies withheld by Israeli forces, after the latter reportedly surrounded a cave on the outskirts of Kafr Qud village, in Jenin governorate. An exchange of fire reportedly took place between Israeli forces and the Palestinian men, and an Israeli airstrike hit the area.
 - On 30 October, a 15-year-old boy was shot by Israeli forces during a raid in Silwad village, in Ramallah governorate. According to the Israeli [media](#) citing the Israeli military, troops shot a child who set a suspected explosive device on fire. Medical teams reported that Israeli forces delayed ambulance access to the boy for about 20 minutes.
 - On 3 November, a 17-year-old boy was shot by Israeli forces in a raid in Beit Furik, in Nablus governorate, during which Palestinian residents threw stones at Israeli forces, who shot live ammunition. The boy was first taken to the village's medical centre and then transported to hospital in Nablus city, where he was pronounced dead.
 - On 3 November, a Palestinian man was killed by an Israeli settler on Road 35 near the Ras al Jora entrance to Hebron city. According to the Israeli [media](#) citing the Israeli police, the settler shot the man after he allegedly tried to steal his vehicle.

Medical sources indicated that Israeli forces prevented a Palestine Red Crescent Society (PRCS) ambulance team from reaching him. The body was returned to the family for burial on 4 November.

- On 2 November, according to the Palestinian Commission of Detainees Affairs and the Palestinian Prisoner's Society, a Palestinian man from Jenin who had been under administrative detention since 6 August 2024 died in Israeli custody in unclear circumstances. According to the UN Human Rights Office (OHCHR), between 7 October 2023 and 5 November 2025, at least 80 Palestinians, including a 17-year-old child, died in Israeli detention, including 51 from the Gaza Strip, 27 from the West Bank and two Palestinian citizens of Israel. As of November 2025, according to [data](#) provided by the Israel Prison Service (IPS) to Hamoked, an Israeli human rights NGO, there are 9,204 Palestinians in Israeli custody, including 1,242 sentenced prisoners, 3,389 remand detainees, 3,368 administrative detainees held without charge or trial, and 1,205 people held as "unlawful combatants."
- Between 28 October and 3 November, OCHA documented the Israeli authorities' demolition of 11 Palestinian-owned structures, including six in Area C and five in East Jerusalem, due to the lack of Israeli-issued building permits, which are almost impossible for Palestinians to obtain. Demolished structures included three inhabited houses, two uninhabited houses, five agricultural structures and a water pipeline. The demolished inhabited houses were in Al Walaja and At Tur, in East Jerusalem, and in Shuqba village, in Ramallah governorate, displacing 13 people, including nine children. In one incident that had a direct impact on water supply, on 29 October, Israeli authorities bulldozed a donor-funded 250-metre-long water pipeline in Area C of Zif village, in southern Hebron, affecting 150 families comprising about 1,000 people, including over 500 children.

Demolition Orders and Settler Incidents in Umm al Kheir

- On 28 October, Israeli authorities delivered some 13 demolition orders and one stop-work order in Umm al Kheir Bedouin community, in southern Hebron governorate, due to the lack of Israeli-issued building permits. The structures include residential shelters, kitchens, a fodder storage unit, a greenhouse, the community centre that houses the village council office, a kindergarten and a health clinic, and other structures. Together, they represent approximately one third of all structures in the community. The demolition orders place 13 families comprising about 70 people, including 30 children, at risk of displacement. The potential demolition of the community centre would impact the community's 35 families, comprising about 200 people, including more than 100 children. Since 2009, OCHA documented the demolition of 56 structures in Umm al Kheir, of which 23 were provided as humanitarian assistance and 14 were demolished over the past two years.
- The recently issued demolition orders in Umm al Kheir come against the background of heightened settler harassment associated with the establishment of a settlement outpost near the community in mid-2025. In October, residents of Umm al Kheir village filed a petition against the establishment of a new settlement outpost adjacent to the community that has effectively divided the village and restricted residents' movement. Although an Israeli court issued a temporary injunction on 12 October barring settlers from inhabiting caravans or carrying out construction in the newly established settlement outpost, settlers moved into the caravans the following day and continued construction work, according to [Peace Now](#), an Israeli NGO. Residents later submitted an affidavit documenting multiple breaches of the court order.
- Since the beginning of 2025, settlers, often armed and accompanied by Israeli forces have repeatedly raided Umm al Kheir, harassed residents, and carried out attacks that resulted in casualties or property damage. In one fatal incident on 28 July, Israeli settlers shot and killed a Palestinian man and injured another while operating a bulldozer to level Palestinian-owned land near the community's main water network. In the following days, settlers repeatedly returned, bulldozing the area and damaging large sections of the community's main water connection. When residents attempted to repair the line, settlers cut it again, disrupting the community's access to water and temporarily forcing them to rely on water trucking, which, according to local sources, is at least 10 times the cost of obtaining water through the network.

Operations in the Northern West Bank

- On 28 October, Israeli forces ordered approximately 12 Palestinian families to evacuate their homes in the Jabriyat neighbourhood, south of Jenin Camp, giving only a two-hour notice before bulldozing nearby roads and parts of the adjacent area, citing the presence of explosive devices. According to the Palestinian District Coordination and Liaison Office (DCL), the families were subsequently allowed to return to their homes.
- In Tulkarm governorate, on 3 November, Israeli forces issued new military orders with maps, extending until January 2026 previous military orders that prohibit entry into and exit from large parts of Tulkarm and Nur Shams refugee camps and surrounding neighbourhoods except with authorization by Israeli authorities. Since the same orders were initially issued on 31 August and 1 September, Israeli forces have repeatedly conducted operations in the affected areas and ordered dozens of families to vacate their homes, including in Al Hadayda and Rabay'a in northern Tulkarm Camp and Jabal an Naser area in Nur Shams Camp, sometimes giving families notices to vacate within as little as two hours. Many of these families have faced multiple cycles of displacement and return over recent months, heightening their vulnerability and disrupting their access to basic services.
- According to UNRWA, their teams continue to deliver multi-sectoral support to address the evolving needs of internally displaced persons (IDPs) in the northern West Bank. As of September 2025, UNRWA-verified displacement figures, based on self-registration of displaced families, indicate that at least 31,919 Palestine Refugees have been displaced from Jenin, Tulkarm and Nur Shams refugee camps – the largest displacement crisis in the West Bank since 1967. In the [education sector](#), UNRWA has maintained continuity of learning for about 4,000 affected students through the distribution of self-learning materials, online sessions, and the temporary use of governmental schools. In the [health sector](#), UNRWA has established alternative health facilities across Jenin and Tulkarm governorates, complemented by two emergency mobile medical teams to reach areas hosting high concentrations of displaced people. About 94,000 medical consultations have been provided to IDPs in Jenin and Tulkarm governorates to date, out of nearly 800,000 consultations delivered by UNRWA across the West Bank since the beginning of 2025. In the [sanitation sector](#),

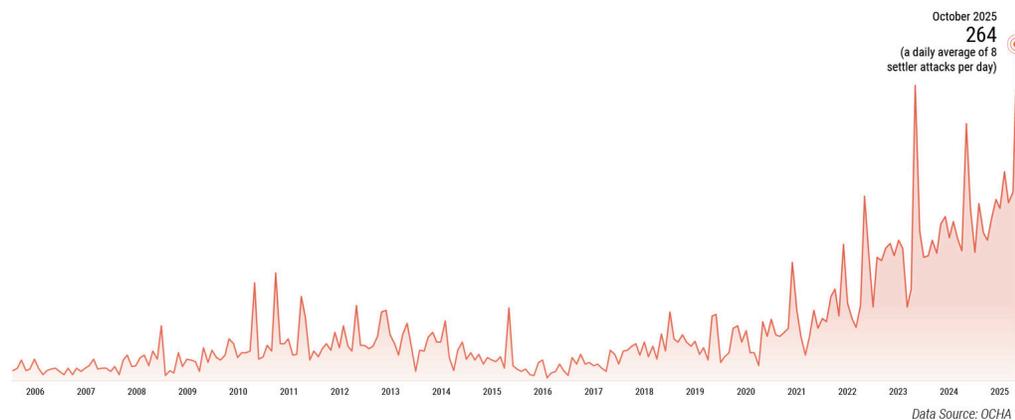
UNRWA and municipal partners are coordinating waste collection in host communities, where IDPs are currently residing, collecting an average of 13 tons of waste per day.

Israeli Settler Attacks

- In October 2025, which coincides with the olive harvest, OCHA documented 264 Israeli settler attacks resulting in casualties, property damage or both across the West Bank, marking the highest monthly total since OCHA began recording such incidents in 2006 (see chart below). This represents an average of eight incidents per day and reflects a sharp escalation in both the frequency and severity of settler violence, with about 18 per cent of this year's total incidents documented in October alone. The surge in October continues a steady upward trend observed throughout the year, with approximately 1,485 settler attacks documented since January 2025, including 172 incidents resulting in casualties, 1,129 causing property damage, and 184 involving both casualties and property damage.

ISRAELI SETTLER ATTACKS RESULTING IN CASUALTIES OR PROPERTY DAMAGE

January 2006 – October 2025

- Between 28 October and 3 November, OCHA documented about 44 Israeli settler attacks against Palestinians that resulted in casualties, property damage or both. These comprised 20 attacks related to the olive harvest. The attacks led to the injury of 18 Palestinians (13 by Israeli settlers and five by Israeli forces). In addition, about 280 Palestinian-owned olive trees and saplings and 30 vehicles were vandalized.
- Eight out of the 44 settler attacks reported over the past week resulted in damage to five residential structures, a school and a mosque and took place across five different governorates. The attacks involved night raids, arson, theft and property destruction. For example, in Ma'azi Jaba' Bedouin community, in Jerusalem governorate, about 20 settlers raided the area in the early morning hours and set fire to a house and a fodder storage structure. In Khamat an Nahla community, in Bethlehem governorate, settlers physically assaulted and injured a 60-year-old man after storming his home, damaged an agricultural terrace, and threw stones at nearby houses. In Madama village, in Nablus governorate, settlers threw stones at seven homes and parked vehicles near the main street, broke sewage pipes, and set one car on fire. In Ibbiq, in Tubas governorate, settlers from a newly established outpost raided the community's school, damaging chairs, boards, screens, electronic equipment and water tanks, disrupting the next school day for 25 pupils between 1st and 6th grade and six teachers. In Deir Dibwan village, in Ramallah governorate, Israeli settlers broke into the village during Friday prayers, threw stones at a mosque and nearby houses, and set fire to two vehicles parked outside a mosque, causing damage to windows and other property while worshippers were inside.

2025 Olive Harvest Season

- The UN Emergency Relief Coordinator, Tom Fletcher, [called](#) for the protection of Palestinians in the West Bank amid the rise in attacks by Israeli settlers on Palestinians and their property, including during the olive harvest season. He stressed that more trees and communities have been affected this year than in the past six years and urged accountability, emphasizing that impunity cannot prevail.
- Between 1 October and 3 November 2025, OCHA documented 150 olive-harvest-related settler attacks against Palestinians resulting in casualties, property damage or both. Incidents included attacks on farmers inside or on their way to olive groves, theft of crops and harvesting equipment, and vandalism of olive and other trees and saplings. In total so far, 77 villages and towns have been affected by a range of attacks that resulted in the injury of about 140 Palestinians (including 73 by Israeli settlers and the rest by Israeli forces) and vandalism of over 4,200 trees and saplings, mainly olives. This is compared with about 145 attacks documented during the corresponding period in 2024.
- During the 2025 olive harvest season, Palestinian access to agricultural land near Israeli settlements and newly established settlement outposts remained severely restricted across the West Bank. In the northern West Bank, access to agricultural land near settlements was repeatedly disrupted or cancelled. For instance, in Burin village, in Nablus governorate, despite 'prior coordination' with Israeli authorities, harvesting was halted, leaving some 300 dunums of olive groves unharvested when the Yitzhar settlement guard prevented Palestinians from harvesting olives along Road 60, fired shots into the air to force them away, and claimed authority over access decisions.

- Moreover, for the third consecutive year, Palestinian farmers from multiple villages have been completely denied access to their olive groves located inside Israeli settlements. This was the case, for example, for: farmers from Salfit city as well as Marda, Kifl Haris and Iskaka villages who have been denied access to their olive groves inside Ariel settlement, in Salfit governorate; farmers from Isla, An Nabi Elyas, Azzun, and Kafr Thulth villages who have been denied access to their olive groves in Alfe Menashe settlement, in Qalqiliya governorate; and farmers from Huwwara, Burin, Einabus, Urif, Asira al Qibliya, Madama, 'An Naqura, and Deir Sharaf villages who have been denied access to their olive groves in Yitzhar and Shavei Shomron settlements, in Nablus governorate.
- In Ramallah governorate, according to the Palestinian DCL, Israeli authorities required farmers from 11 villages to coordinate their access to olive groves in 14 areas located near settlements and settlement outposts, including one area that was accessed during the last season without 'prior coordination' in Al Mughayyir village. Of these, seven areas had 'prior coordination' arrangements approved by Israeli authorities, three were denied due to claimed land destruction, and four remain pending. However, in some cases, farmers with approved coordination arrangements with Israeli authorities refrained from accessing their lands in fear of settler violence and low olive yields this year. In other cases, the designated access period was very limited, such as in Ein Yabrud village, where families were able to access their land for only three days and, when they were attacked by Israeli settlers, decided not to return.
- In Hebron governorate, coordination arrangements for Palestinians to access their land near settlements have come to apply to less productive or smaller agricultural areas that are farther away from Israeli settlements. For example, in Tarqumiya town, coordination was granted for a single day to farmers above 40 years of age covering only 500 dunums (123 acres) out of over 5,000 previously accessible lands. In Bani Na'im town, access dropped from about 150 dunums (37 acres) in previous years to just 12 dunums (three acres) this season, while no 'prior coordination' requests were approved for 250 dunums (62 acres) in Masafer Yatta that were accessible before October 2023. In Beit Awwa village, farmers were allowed entry for only six hours before being ordered to leave their land near Negohot settlement, which has remained inaccessible since last year.
- For key figures and additional breakdowns of casualties, displacement and settler violence between January 2005 and September 2025, please refer to the [OCHA West Bank September 2025 Snapshot](#).

Funding

- As of 6 November 2025, Member States have disbursed approximately \$1.46 billion out of the \$4 billion (36 per cent) requested to meet the most critical humanitarian needs of three million out of 3.3 million people identified as requiring assistance in Gaza and the West Bank, including East Jerusalem, under the 2025 Flash Appeal for the OPT. Nearly 88 per cent of the requested funds is for the humanitarian response in Gaza, with just over 12 per cent for the West Bank. During October 2025, the oPt Humanitarian Fund managed 135 ongoing projects, totalling \$77.7 million, to address urgent needs in the Gaza Strip (87 per cent) and the West Bank (13 per cent). Of these projects, 63 are being implemented by international NGOs, 56 by national NGOs and 16 by UN agencies. Notably, 69 out of the 79 projects implemented by international NGOs or the UN are being implemented in collaboration with national NGOs. For more information, please see OCHA's Financial Tracking Service [webpage](#) and the oPt HF area [webpage](#).